

Útek do *Ríma*

SARAH ADAMSOVÁ

Útek do *Ríma*

SARAH ADAMSOVÁ

Útek
do *Ríma*

 Fortuna
Libri

Original title: SARAH ADAMS: WHEN IN ROME
Copyright © 2022 by Sarah Adams
All rights reserved including the right
of reproduction in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with Dell,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random
House LLC
Cover Design by Mary Luna
Cover Illustration © iStock

Translation © Zuzana Folvarčíková, 2023
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2023

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Denisa Stareková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0340-4

Mojej starej mame Betty

Kiežby si si mohla prečítať túto knihu. Milovala by si Mabel.

Chýbaš mi, chýba mi tvoj úsmev aj tvoj mikulášsky sveter.

„Narodila som sa s neuveriteľnou túžbou
po láske a s vášnivou potrebou rozdávať ju.“
Audrey Hepburnová

Amelia

Všetko je v poriadku, dobre? Som v poriadku.

Zhlboka sa nadýchnem a pevnejšie zovriem volant obo-
ma rukami.

„Áno, Amelia, si v poriadku. Vlastne si fantastická. Si presne ako Audrey Hepburnová, berieš život do vlastných rúk a... rozprávaš sa sama so sebou... takže možno nie si úplne v poriadku, ale vzhľadom na okolnosti to nie je také zlé,“ hovorím si a žmúrim pritom na tmavú cestu za čelným sklom. „Áno. Nie je to také zlé.“

Teda okrem toho, že je úplná tma a moje auto vydáva zvuk, ktorý pripomína zabudnuté mince rotujúce v bubne sušičky. Nie som síce expertka, no nezdá sa mi, že je to zvuk, ktorý by malo vydávať. Moja milovaná Toyota Corolla, auto, ktoré je so mnou od strednej školy, auto, v ktorom som sedela, keď som v osemnástich prvý raz počula svoju pieseň v rádiu, auto, s ktorým som pred desiatimi rokmi prišla do vydavateľstva Phantom Records a podpísala nahrávaciu zmluvu, sa blíži ku koncu svojej pozemskej púte. Nemôže umrieť, v poťahovej látke stále cítim vôňu starých volejbalových chráničov na kolená.

Nie, dnes nie, prosím.

Zúfalo počúcham prístrojovú dosku, akoby sa v nej ukrýval džin, ktorý čaká len na to, aby vyskočil a splnil mi tri želania. Namiesto toho však strácam mobilný signál, hudba, ktorú počúvam, náhle stíchna a Google mapy už neukazujú malú šípku, ktorá by ma mala vyviešť z tejto zabudnutej cesty uprostred ničoho, kde sa pokojne môže pohybovať sériový vrah.

Och, toto je ako začiatok lacného hororového filmu. A ja som presne ako to dievča na plátne, na ktoré ľudia kričia: „Si úplná hlupaňa!“, zatiaľ čo im z úst škodoradostne padajú omrvinky pukancov. Ach, bože, bol to omyl? Obávam sa, že zdravý rozum som nechala doma v Nashville spolu so železnou bránou a s bezpečnostným systémom ako z pevnosti Fort Knox. A s Willom, úžasným mladým ochrankárom, ktorý verne stojí pred mojim domom a neúnavne bráni ľuďom, aby sa mi vkradli na pozemok.

Len pred pár hodinami ma moja manažérka Susan a jej asistentka Claire detailne informovali o nabitom programe na najbližšie tri týždne – programe, ktorý musím absolvovať pred odchodom na deväťmesačné svetové turné. Problém je v tom, že som práve dokončila vyčerpávajúcu trojmesačnú prípravu naň. Za posledné týždne som sa takmer každý deň venovala prísnemu cvičeniu, výberu skladieb, učeniu sa choreografie a nácvičku piesní, pričom som sa stále usmievala a usilovne predstierala, že vo vnútri sa necítim ako hnijúca kopa kompostu.

Ticho som sedela, zatiaľ čo Susan ustavične rozprávala a jej elegantný štíhly prst s dokonalou manikúrou sa nekonečne dlho posúval po obrazovke iPadu plnej poznámok k programu. Poznámok, ktoré som mala s nadšením počúvať. Poctená, že ich mám! No niekde uprostred Susaninho rečenia som sa jednoducho... vypla. Jej hlas sa postupne zmenil na groteskné *bla, bla, bla* a jediné, čo som napokon vnímala, bol zvuk svojho srdca, ktoré mi hlasno a bolestivo búšilo v ušiach. Úplne

som otupela. Najviac ma však vydesilo, že Susan si to zrejme ani nevšimla.

Premýšľam, či som taká dobrá v predstieraní. Môj typický deň vyzerá asi takto: Milo sa usmejem na vybranú osobu a prikývnem. *Áno, ďakujem.* Vzápätí sa znova usmejem na niekoho ďalšieho a opäť prikývnem. *Áno, samozrejme, že to urobím.* Susan mi vždy poskytne scenár, dokonale pripravený mojím PR tímom, a ja sa ho poslušne naučím naspamäť. *Moja obľúbená farba je modrá, rovnako ako šaty Givenchy, ktoré si tento rok oblečiem na Grammy. Áno, za úspech vďačím najmä milujúcej a obetavej mame. Neuplynie deň, aby som sa necítila neuveriteľne požehnaná za to, že mám takú kariéru a úžasných fanúšikov.*

Zdvorilá, zdvorilá, zdvorilá.

Na stehno mi dopadnú horúce kvapky slz a uvedomím si, že plačem. Nemala by som plakať, keď myslím na svoje účinkovanie v šoubiznise. Som dvojnásobná držiteľka ocenenia Grammy a mám podpísanú zmluvu na deväťdesiat miliónov dolárov s najlepšou nahrávacou spoločnosťou na trhu, takže by som rozhodne nemala prelievať slzy. Nemám na to nijaký rozumný dôvod. A určite by som nemala sedieť v starom aute uprostred tmavej noci a zúfalo od všetkého utekať. Mysľou mi prebehne zoznam ľudí, ktorých svojim konaním nahnevám, a len ťažko odolávam pocitu viny. Ešte nikdy sa mi nestalo, že by som sa nedostavila na rozhovor do časopisu. Nedokážem zniesť, keď ľudí okolo seba sklamem alebo sa správam tak, akoby som si vlastný čas cenila viac než ich. Na začiatku kariéry som sa zaprisahala, že nedopustím, aby sa zo mňa stala jedna z tých namyslených primadon. Pokladám za dôležité, aby som bola čo najústretivejšia – aj za cenu straty svojho komfortu.

Lenže dnes večer ma niečo v Susaniných slovách na rozlúčku úplne odrovnalo. „Rae,“ – radšej ma oslovuje umeleckým menom než tým civilným, ktoré je Amelia – „vyzeráš unavená. Dobre sa vyspi, aby si na zajtrajších fotkách z rozhovoru

pre *Vogue* nebola priveľmi opuchnutá. Aj keď, na druhej strane... vyčerpaný vzhľad je opäť v móde...“ Zamyslene sa zahľadela do stropu a ja som napoly očakávala, že jej sám Boh zošle odpoveď na dilemu týkajúcu sa vačkov pod očami. „Áno, presne tak, zabudni na to, čo som práve povedala! Vzbudí to sympatie tvojich fanúšikov a prinesie nám to viac pozornosti.“

S týmito slovami sa otočila a odkráčala preč – jej asistentka Claire ešte na chvíľu zastala a vrhla na mňa váhavý pohľad. Otvorila ústa, akoby sa chystala niečo poznamenať, a ja som zúfalo dúfala, že to urobí. *Všimni si ma, prosím.*

„Dobrá noc,“ povedala napokon a odišla.

Dlho som sedela v hrobovom tichu izby a premýšľala, ako som sa dostala do tejto situácie. A ako mám vyliezť z ulity, ktorú som si okolo seba nechtiac vytvorila. Pocit prázdnoty ma začal prenasledovať už pred niekoľkými rokmi. Vtedy som verila, že je to preto, lebo som bola unavená rušným životom v Los Angeles a potrebovala som zmenu. Zbalila som sa a presťahovala sa do Nashvillu v Tennessee, kde som síce stále bola v centre hudobného diania, zároveň som však mala aj trochu viac slobody. Nefungovalo to. Prázdnota nikam neodišla.

Niektorí ľudia sa v takých chvíľach obrátia na rodinu, iní na priateľov a ďalší sa uchýlia k vešteckým praktikám. Ja sa však spolieham na jedinú osobu, ktorá ma nikdy nesklame: na Audrey Hepburnovú. Dnes večer som zavrela oči a prstom som pomaly prechádzala po zbierke DVD-čok s Audrey (áno, stále vlastným DVD prehrávač), pričom som odriekala slová známej vyčítanky *En ten tíčky*, až som napokon zastala na *Prázdninách v Ríme*. Bol to oslobodzujúci pocit. Vo filme hrá Audrey princeznú Annu, mladú ženu, ktorá sa cíti podobne ako ja – osamelo a ochromene – a pod rúškom noci sa tajne vydá preskúmať ulice Ríma. (Teda, skôr sa len tak potuluje, keďže je omámená liekmi na spanie, ale to predsa nie je až také dôležité.)

A zrazu bolo všetko jasné. Konečne som našla odpoveď, ktorú som dlho hľadala. Musela som odísť z tohto domu, od Susan, od povinností, od všetkého... a utiecť do Ríma. A keďže Taliansko bolo priveľmi ďaleko na to, aby som tam cestovala v čase blížiaceho sa turné, uspokojila som sa s najbližším Rímom, ktorý mi našli Google mapy – s Rímom v Kentucky. Presne dve hodiny jazdy autom od môjho domu. V jeho centre sa podľa internetu nachádza krásny malý penzión, kde vám ako bonus pripraví chutné raňajky. Ideálne miesto, kde sa môžem dať znova dokopy a zotaviť sa z nervového zrútenia.

Zišla som teda do garáže s tromi autami, bez povšimnutia som prešla okolo dvoch drahých vozidiel a opatrne som stiahla plachtu z milovaného starého auta, ktoré bolo posledných desať rokov ukryté. Naštartovala som a vydala sa hľadať svoj vlastný Rím.

A teraz som na strašidelnej zabudnutej ceste a zdá sa, že emocionálna otupenosť zo mňa pomaly vyprcháva, pretože si začínam uvedomovať, aký bol môj nápad pochabý. Odniekaľ zhora sa na mňa zaručene díva Audrey so svätožiarou a nechápavo krúti hlavou. Pozriem na svietiaci displej telefónu. Na mieste, kde zvyčajne bývajú paličky označujúce silu signálu, svieti nápis *Nijaký signál* a prisahám, že tie dve slová na mňa posmešne žmurkajú. *Rozhodla si sa nesprávne. Teraz sa staneš ďalším príbehom na stránkach bulvárnych novín.*

Nasucho preglgnem a uisťujem sa, že všetko bude v najlepšom poriadku. „Utri si slzy a nakop ten pochmúrny postoj do zadku, Amelia!“ hovorím si nahlas, pretože s kým iným sa má dievča pohovárať, keď je samo v aute uprostred psychického zrútenia?

Jediné, čo potrebujem, je, aby auto pokračovalo v jazde ešte aspoň desať minút – kým sa nevynorím z tejto strašidelnej cesty a nedorazím do mestečka Rím. Potom mu s radosťou doprajem dôstojnú smrť, ktorú si zaslúži – tam, kde sú pouličné lampy

a kde nečaká prípadný vrah, ktorý by moje zohavené telo hodil niekam do priekopy.

Ibaže, och, len to nie! Auto začína vydávať akési prskajúce zvuky a hrkoce... doslova hrkoce, akoby som sa ocitla na začiatku roku 2000 s nainštalovanou hydraulikou. Potrebujem už len fialové svetlá pod autom a môžem cestovať v čase!

„Nie, nie, nie,“ zúfalo dohováram autu. „Nerob mi to teraz, prosím!“

Auto však nemá zľutovanie.

Trhavo a nedôstojne zastaví na kraji cesty. Horúčkovito sa snažím znovu naštartovať motor, ale nejde to, vydáva len sériu strašidelných klepotavých zvukov. Rukami pevne zvieram volant a hľadím do nehybnej noci, keď si náhle uvedomím krutú pravdu. Pokúsila som sa zvládnuť jedno malé dobrodružstvo sama, bez Susaninej pomoci, a zlyhala som hneď v prvú noc, po dvoch hodinách. Ak toto nie je tá najpatetickejšia vec, akú ste kedy počuli, tak potom už neviem. Dokážem síce spievať pred zrakmi tisícok divákov, ale nie som schopná dopraviť sa autom o jeden štát ďalej.

Keďže mi neostáva nič iné, len pokorne sedieť v aute a čakať do rána, kým vyjde slnko a ja jasne uvidím, či na mňa niekto nemieri zakrvavenou motorovou pílou, položím si hlavu na sedadlo a zatvorím oči. Zmocní sa ma porazenecká nálada. Zajtra ráno nájdem spôsob, ako zavolať Susan. Požiadam ju, aby po mňa poslala auto, a nejako sa prinútim dostať sa z tejto hlúpej melanchólie.

Klop, klop, klop.

Skríknem a nadskočím na sedadle, pričom si bolestivo udiem hlavu o strop. Pozriem sa von oknom a... Dočerta, niekto stojí pred autom! Už je to tu. Toto je okamih, keď ma zavraždia, a po odvysielaní skutočného príbehu o mojej smrti v spravodajstve *E Hollywood News* si ľudia budú navždy pamätať len tento hrozný koniec v kukuričnom poli.

„Je všetko v poriadku? Potrebujete pomoc?“ ozve sa tlmený hlas muža stojaceho pred autom. Cez okno na mňa zasvieti baterkou, čím ma dočasne oslepí.

Zodvihnem ruky, aby som si chránila oči pred svetlom a zároveň mu zabránila spoznať ma. „Nie, ďakujem!“ Kričím cez zatvorené okno a srdce mi divoko búši. „Som v poriadku! Nepotrebujem pomoc!“ Rozhodne nie od neznámeho muža uprostred hlbokej noci.

„Ste si istá?“ opýta sa, keď si konečne uvedomí, že mi baterkou oslepuje oči, a odvráti mi ju od tváre. Má príjemný hlas, to musím uznať – dunivý a nežný zároveň.

„Áno, som!“ odvetím veselým tónom, pretože hoci sa všetko okolo mňa rozpadá, stále sa dokážem tváriť milo.

„Všetko mám pod kontrolou!“ Na dôkaz prstami pravej ruky vytvorím známy znak „ok“.

„Tuším sa vám pokazilo auto.“

To nemôžem priznať! V podstate by som tým pripustila, že som preňho ľahký terč. *Ani môj telefón nefunguje! Želáte si, aby som vystúpila, aby ste ma mohli uniesť, alebo by bolo zábavnejšie, keby ste to okno rozbili vy sám? Zvoľte si dobrodružstvo podľa vlastného výberu!*

„Nie. Len... som si urobila malú prestávku.“ Napäto sa usmejem, väčšinu tváre mám stále odvrátenú, a v duchu sa modlím, aby si neuvedomil, že v malej otlčenej Corolle sedí známa umelkyňa s miliónovou trhovou hodnotou.

„Dymí sa vám z motora.“ Baterkou posvieti na hustý oblak dymu, ktorý sa valí spod kapoty auta. Och, toto je zlé!

„Ach... áno,“ odvetím tak nenútene, ako sa len dá. „To sa niekedy stáva.“

„Prosím? Motor vášho auta bežne takto dymí?“

„Uhm.“

„Nepočujem vás.“

„Uhhh,“ zopakujem o čosi hlasnejšie a energetickejšie.

„Aha.“ Očividne mojej historke neuveril. „Pozrite, myslím, že by ste mali vystúpiť. Nie je bezpečné sedieť v zadymenom vozidle.“

Ha! To by sa ti páčilo, však? Nie, nie, v nijakom prípade z tohto auta nevylezím. Aj keď má príjemne znejúci hlas.

„Ďakujem, no radšej ostanem vnútri.“

„Nemám v úmysle zavraždiť vás, ak sa obávate tohto.“

Zalapám po dychu a pozriem sa na tmavú mužskú siluetu. „Prečo ste to povedali? Teraz sa naozaj domnievam, že ma chcete pripraviť o život.“

„To som si mohol myslieť,“ pokračuje trochu podráždene. „Čo mám urobiť, aby som vás presvedčil, že nie som vrah?“

Zvrastím čelo, keď sa zamyslím nad jeho otázkou. „Nič. Neexistuje spôsob, ako by ste to mohli dokázať.“

Ticho zavrčí, prejde k prednej časti auta a postaví sa pred svetlá. Teraz ho vidím detailne a teda! Sériový vrah vyzerá skôr ako Ken z divočiny. Má na sebe džínsy a obyčajné biele tričko. Vlasy pieskovej farby má po stranách ostrihané nakrátko, ale na temene sú mimoriadne husté. Krátka strapatá brada mu zakrýva pevnú čeľusť a poviem vám, dokonale sa hodí k širokým pleciam, štíhlemu telu a bicepsom, ktoré lákavo poskočia, keď zaklope na kapotu auta. Celé to pôsobí... vzrušujúco – až si takmer želim, aby mi fungovala klimatizácia.

„Môžete aspoň otvoriť kapotu, aby som sa uistil, že nič nehorí?“

Nuž. Prepáč, ale to nepôjde. Sexi alebo nie, kapotu v nijakom prípade neotvorím. Čo ak... no, úprimne, o autách neviem vôbec nič a netuším, čo by mohol urobiť, aby túto situáciu zhoršil, ale som si istá, že niečo by sa určite našlo.

„Vďaka, no nepotrebujem vašu pomoc! Počkám tu do rána a potom zavolám odťahovku,“ zakričím dostatočne nahlas, aby ma počul.

Prekríži si ruky. „Ako chcete zavolať odťahovku? Nemáme tu mobilný signál.“

Nuž, dostal ma.

„Nerobte si starosti. Ja už niečo vymyslím. Môžete sa vrátiť tam, odkiaľ ste prišli.“ Pravdepodobne za neďaleký krík, kde bude čakať, aby sa na mňa vrhol v okamihu, keď vystúpim z bezpečných útrobov auta. A, áno, uvedomujem si, že som trochu paranoidná, ale ak ste zvyknutí na prenasledovateľov, ktorí sa snažia preliezť plot pred vaším domom, vydávajú sa za inštalatérov, aby sa dostali cez vašu ochranku, alebo vám posielajú pramienky svojich vlasov so žiadosťou, aby ste si ich v noci uložili pod vankúš, časom sa u vás pravdepodobne vyvinie pocit nedôvery voči cudzím ľuďom. A práve preto by som NIKDY nemala opúšťať svoj dom sama. Musím sa zmieriť s faktom, že ja už viac nie som len ja a nikdy už ani nebudem.

Ken z divočiny sa stále nevzdáva. Vráti sa k oknu a opäť sa nakloní, jednu ruku položí na strechu auta, aby mi nevedomky predviedol, aké má široké a pevné paže. „Pozrite, dymiaci motor nie je dobré znamenie. Musíte vystúpiť. Sľubujem, že vám neublížim. Ak vaše auto vzplanie, môžete sa zraniť. Prisahám, že mi môžete dôverovať.“

„To hovoria všetci vrahovia... predtým, než niekoho zavraždia.“

„Koľko vrahov ste už stretli?“

Bod pre Kena z divočiny.

Usmejem sa a snažím sa znieť čo najprívetivejšie. „Prepáčte, ale... môžete proste odísť? Nechcem byť nezdvorilá, ale... trochu ma znepokojujete.“

„Keď odídem, vystúpite?“

Nervózne sa zasmejem. „Teraz určite nie! Odkiaľ ste vlastne prišli?“

Muž kývne hlavou k zadnej časti auta a lakonicky skonštatuje: „Ste na mojom dvore.“ Aha.

Bleskovo sa otočím a naozaj, zastala som na prednom dvore. Očividne tom jeho. Nemôžem si pomôcť – usmievam sa na ten

roztomilý domček. Malý. Biely. S čiernymi okenicami, s dvoma lampami vedľa vchodových dverí a so závesnou hojdačkou na verande. Okolo sa rozprestiera rozľahlý pozemok a všetko to pôsobí mimoriadne útulne.

„Myslím, že odpoveď na túto otázku už vopred poznám,“ ozve sa zrazu rezignovane, „ale nechcete ísť dnu a niekomu zavolať? Mám pevnú linku.“

Rozosmejem sa tak hlasno, až sa uškrnie. Ach, bože, to bolo pekne nezdvorilé. Odkášlem si. „Prepáčte. Nie. Ďakujem... ale nie,“ vyhlásim, tentoraz s vážnym výrazom na tvári.

„Dobre teda. Ako chcete. Ak budete niečo potrebovať a usúdite, že nie som sériový vrah, viete, kde ma nájdete.“ Gestom ukáže smerom k domu a opäť sa vystrie. Sledujem, ako prechádza cez dlhý predný dvor a jeho tieň postupne mizne v dome.

Keď zatvorí vchodové dvere, s úľavou si vydýchnem, zaborím sa do sedadla a snažím sa veľmi nepremýšľať nad dymom, ktorý stále stúpa z motora, nad tým, aké je tu strašné teplo, nad tým, že som hladná, nad tým, že potrebujem cikať, a napokon ani nad tým, aká bude Susan sklamaná, keď zistí, že ráno neprídem na dohodnutý rozhovor.

Nie som v poriadku. Všetko rozhodne nie je v poriadku.

Noah

Ešte stále je tam vonku. Ubehlo už takmer dvadsať minút a ona ani neodchýlila dvere auta. Áno, sledujem ju z okna a správam sa ako úplný psychopat, za ktorého ma očividne považuje. Mimochodom, nie som – hoci pochybujem, že môj názor v tejto veci zaváži. Začínam sa obávať, že tam dnes večer umrie. Vonku je takmer tridsať stupňov a ona vôbec nevetrá. Určite sa udusí. To je jedno, nie je to môj problém.

Zaťahujem závesy a odchádzam od okna.

No potom sa vrátim a znova ich odtiahnem. *Dočerta, vylez už z toho auta, ženská!*

Zaškúlím na hodinky. Pol dvanástej. V duchu vyšlem krátku modlitbu tam hore, aby na mňa Mabel nebola príliš nahnevaná, keď jej zavolám a vytrhnem ju zo spánku. Po vytočení čísla čakám šesť dlhých zazvonení, kým sa konečne ozve jej chrapľavý prefajčený hlas. „Prosím.“

„Mabel, tu Noah.“

Slabučko zavrčí. „Čo chceš, synak? V tvojom záujme dúfam, že máš naozaj dobrý dôvod budiť ma.“ Už som bola v posteli a vieš, ako ma v poslednom čase trápi nespavosť.“